

тѣ — мизийски и витински (въ днешния сѣверозападенъ Анадолъ), въ туй число и града Даскилъ (днесъ Диаскилло). Като оставилъ въ тѣзи градове частъ отъ войскитѣ си съ македонски военначалници и съ заповѣдъ да взематъ сѣщия данѣкъ, какъвто се плащало на Дария, и по този начинъ, като си създадъ първоначално основание за дѣйствиията и като обезпечилъ тѣла си, Александръ съ главнитѣ сили тръгналъ за Лидия, къмъ Сардесъ (днесъ Сартъ на ис. отъ Смирна). Сардесъ и цѣла Лидия му се покорили доброволно. Като оставилъ сардийцитѣ и лидянитѣ да се управляватъ съгласно своитѣ обичаи и закони, съ условие да му бждатъ вѣрни, и като оставилъ въ сардийския замѣкъ гарнизонъ, той тръгналъ по нататѣкъ къмъ Ефесъ (близо до днешната паланка Аясулукъ, на югъ отъ Смирна). Находившитѣ се въ Ефесъ гръцки наемници избѣгали по морето на кораби, и Александръ, като влѣзълъ въ Ефесъ, въстановилъ въ него по направѣния демократически начинъ на управление. Отъ тукъ той испратилъ Пармениона и Алкимала, всѣкиго съ по единъ отрядъ отъ 5,000 души пѣхота и 200 етери, въ градоветѣ на Иония и Еолия (на брѣговетѣ на Архипелага), да унищожатъ въ тѣхъ олигархията, да въстановятъ демокрацията и по направѣнитѣ закони и да прѣкрятъ плащанието данакъ на персийцитѣ. Съ останалитѣ сили той тръгналъ къмъ Милетъ (близо до днешната паланка Паладжа, при устието на р. Меандра) Градоначалника на Милетъ, Егезистратъ, най напредъ прѣдложилъ на Александра да му прѣдаде града, но наскоро слѣдъ това, насърченъ отъ слуховетѣ за една близка помощъ на персийцитѣ по сухо и по море, рѣшилъ да имъ запази Милетъ. Вслѣдствие на това, като ис-

празнилъ града, той се затворилъ въ вжтрѣшната му крѣпость. Александръ я обсадилъ по сухо и по море, а перссийската флота, при всичко, че брояла 400 кораба, не се рѣшила да прѣдприеме нѣщо за освобождението на Милетъ и се оттеглила къмъ носа Микале. Парменионъ съвѣтвалъ Александра да влѣзи съ нея въ бой. Но Александръ не се съгласилъ, защото флотата му била по малобройна отъ персийската, а грѣбцитѣ въ нея били повечето гърци, на които Александръ малко вѣрвалъ; отъ друга страна, перссийската флота била съставена повече отъ корабитѣ на опитнитѣ и искусни въ морското дѣло киприяни и финикияни. Слѣдователно, успѣха на боя не билъ положителенъ, а поражението на македонцитѣ по море можало да унищожи всичката полза отъ първоначалнитѣ, удържани отъ тѣхъ успѣхи, да расколебае Гърция и да повдигне въ нея въстание. Напротивъ, успѣхитѣ на македонцитѣ по сухо и завоюванието отъ тѣхъ морскитѣ брѣгове само по себѣ си трѣбвало да лиши перссийцитѣ отъ флотата и отъ господството на морето. Между туй въ стѣнитѣ на милетската крѣпость била направена отъ стѣнобойнитѣ орждия една пукнатина и Александръ повѣлъ прѣзъ нея войскитѣ си на пристѣпъ. При тиснати отъ македонцитѣ и отрѣзани отъ перссийската флота, милетянитѣ и бившитѣ съ тѣхъ гръцки наемни войски били една частъ избити, а другитѣ се мжили да избѣгатъ на лодки въ морето, но били заловени отъ македонската флота, при което нѣкой отъ тѣхъ успѣли да избѣгатъ на близкия до пристанището островъ, но, заобиколенни отъ македонскитѣ войски, тѣ постѣпили (300 гръцки наемници) на служба у Александра. Перссийската флота, която на празно се мжи-